Duminica sau ziua Domnului

Duminica sau ziua Domnului

Împărţirea timpului în săptămâni a fost stabilită de Însuşi Dumnezeu. Prima săptămână este cea a creaţiei, lucrarea lui Dumnezeu; ea se termină printr-o zi de odihnă pe care El a binecuvântat-o şi a sfinţit-o, adică a pus-o deoparte prin El şi pentru El (Geneza 2.3).

Este sabatul, instituit pentru poporul Său ca poruncă a lui Dumnezeu. Ea trebuia să fie o zi solemnă: „ziua de odihnă, cu o adunare sfântă" (Levitic 23.3) închinată Domnului.

Oamenii au adoptat această a şaptea zi, ca pe o zi de odihnă necesară trupului omenesc şi care le revine pentru a-şi procura cele necesare existenţei şi nu pentru a o închina Domnului ca poporul Israel odinioară; în această zi, ei pot să-şi abată gândurile de la munca lor captivantă şi de multe ori neplăcută. Dar dacă Dumnezeu acordă oamenilor această zi de odihnă, El, Creatorul şi Binefăcătorul lor, dacă El face să lumineze soarele Său peste cei buni şi peste cei răi, dacă trimite ploaie peste cei drepţi şi peste cei nedrepţi, n-ar trebui oare ca aceasta să fie o zi de recunoştinţă şi de laude închinate Lui de către creatura Sa?

Dar, vai! Nu acesta este gândul omului! Dimpotrivă. Este o zi în care starea lui de păcat şi de corupţie, egoismul se manifestă adesea mai mult chiar decât într-o zi de lucru, o zi în care prinţul acestei lumi depune toate eforturile ca să depărteze inimile de Dumnezeu şi să facă din oameni, cum spune apostolul Iacov, prieteni ai lumii şi vrăjmaşi ai lui Dumnezeu.

Dacă iudeii aveau porunca sabatului - o adunare sfântă, un memorial al mântuirii - în creştinătate, cei credincioşi nu au nici o poruncă; ei îşi stabilesc o anumită zi din săptămână, ca zi de odihnă închinată Domnului. Dar, fară a face din aceasta o poruncă, Cuvântul ne arată că prima zi din săptămână, ziua învierii Domnului, a fost sfinţită şi că încă de la începutul creştinismului, ea a luat în inima celor credincioşi, locul sabatului. Cele vechi s-au dus şi toate lucrurile s-au făcut noi. După cum sabatul corespundea dispensaţiunii legii, prima zi a săptămânii, ziua de duminică corespunde acum dispensaţiunii harului.

Vedem în Evanghelie că ucenicii se adunau în această zi: „Fiind deci seară, în ziua aceea, cea dintâi a săptămânii, şi uşile fiind închise acolo unde se adunau ucenicii" (Ioan 20.19). Opt zile mai târziu - în a doua duminică - ei sunt din nou împreună. Nu era vorba încă de cina instituită de Domnul, ci, fără îndoială că erau adunaţi ca să se roage şi să vorbească despre El, despre moartea şi învierea Lui - despre care aveau dovezi, deşi le lipsea credinţa şi se îndoiau, cu toate că a fost văzut de mai mulţi. Ei se temeau de iudei, având uşile închise şi iată că Domnul Isus Se prezintă stând în picioare în faţa lor. Duminica următoare sunt din nou adunaţi, iar Domnul Isus şi acum Se află personal în mijlocul lor. De ce să nu comparăm această prezenţă a Domnului în adunarea ucenicilor cu promisiunea pe care o făcuse? „ Unde sunt doi sau trei adunaţi în Numele Meu, acolo Eu sunt în mijlocul lor" (Matei 18.20).

Domnul Isus înviat, în mijlocul ucenicilor Săi. Ce scenă mişcătoare! El le aminteşte de moartea Sa, arătându-le mâinile şi coasta străpunsă, ca pentru a le spune: „Iată ce mult v-am iubit; până la moarte. Eu M-am dat pentru voi!" El anunţase de atâtea ori suferinţele şi moartea Sa inimilor lor necredincioase, dar acum s-a împlinit, El Însuşi este cu ei aici; le spune de două ori: „Pace vouă!" Această pace El le-a cumpărat-o; le spusese dinainte „Pace vă las; pacea Mea v-o dau; nu cum dă lumea v-o dau Eu. " (Matei 14.27).

Răscumpăraţii Săi vor putea să se bucure de ea chiar în zilele cele mai întunecate. Tulburarea şi îngrijorarea inimilor lor fac loc bucuriei. Ei se bucură că îl văd pe Domnul prezent în mijlocul lor. Ce respect! Ce har! Ca Domnul Isus să mai vină şi primele două duminici după învierea Sa în mijlocul lor, înainte de a fi înălţat în glorie. Şi noi, iubiţi fraţi şi surori care putem să ne adunăm cu uşile deschise, fară piedici sau persecuţii, preţioasă favoare pe care nu o aveau apostolii şi ucenicii în primele zile, nici credincioşii de după aceea din timpurile teribile ale inchiziţiei, cum ar trebui să binecuvânteze inimile noastre pe Domnul atunci când ne adunăm în Numele Său în prima zi a săptămânii? El nu poate să ne arate mâinile şi coasta Sa, cum a făcut-o înainte de a fi fost ridicat în glorie; dar ne-a lăsat un memorial al morţii Sale şi ne-a trimis pe Duhul Sfânt care ne aminteşte ceea ce cere inima Sa de la noi: „Faceţi aceasta în amintirea Mea" (Luca 22.19).

Să ne amintim fară încetare aceste cuvinte: „Pace vouă!" Este pacea perfectă care depăşeşte orice cunoştinţă şi care ne păzeşte inimile şi gândurile în Hristos Isus. El ne-a obţinut-o prin sângele Său, la cruce şi ne bucurăm de aceasta într-un mod cu totul deosebit în adunare când ne aflăm în jurul Său, în fiecare zi întâi a săptămânii. Să avem în această zi o amintire tot mai reală despre Persoana Lui! O zi închinată în întregime Domnului, nu numai în timpul celor câteva momente pe care le petrecem în jurul mesei Sale. Să-l cerem să ne păzească de lume; pentru că tot ce este din lume nu este de la Tatăl; îndemn care se adresează în mod cu totul deosebit tinerilor.

(Extras din „Le Mess. Ev"., 1939)